Media&Cultuur

plus tv gids

RECENSIE VERHAAL OVER ROOMSE LEVEN IN ZUID-LIMBURG SPEELT MET DE TIJD

'Dagboek van een Herdershond' is echt een spektakel

Het knapste aan de musical *Dagboek van een Herdershond* is misschien wel dit: de makers slagen erin ook publiek dat te jong is om de tv-serie gezien te hebben en dat geen grote interesse heeft voor de Roomse geschiedenis van Limburg, ruim twee uur te boeien.

★★★★★

MUSICAL

Dagboek van een Herdershond
Gezien: 8/5 in het MECC, Maastricht. Aldaar te zien tot en met 17 juli.

Hierna gaan we een deel van de cast van de de waanzinnige spektakelmusical *Dagboek van een Herdershond*, die zondag in première ging in het MECC in Maastricht, uitgebreid bejubelen, maar eerst dit: wat een lef van producent Albert Verlinde en de Toneelgroep Maastricht om zo'n gigantisch project net na de coronacrisis op de planken te brengen. En wat was het een vondst om André Breedland het script te laten schrijven. Elke zin in de 25 scènes is raak. En ook de liedjes blijven boeien. Waar bij nogal wat musicals de songteksten verzanden in een oeverloos 'ik ben ik, jij bent jij, wie zijn wij', heeft Breedland aan vrijwel alle nummers waarachtige boodschappen meegegeven.

Dan de acteurs: de prominentste castleden gloriëren, allen op een andere manier. Wat een uitgebalanceerd stel hebben Verlinde en Servé Hermans, artistiek leider van de Toneelgroep Maastricht, bij elkaar gebracht. Joes Brauers overtuigt letterlijk vanaf zijn eerste knullige opkomst als kapelaan Erik Odekerke, die in 1914 in een Zuid-Limburgse parochie aan het werk gaat. Zijn dialogen met zijn beschermengel – heerlijk vilein en krachtig neergezet door Angela Schijf – zijn misschien wel de sterkste momenten uit de musical.

Maar er is meer, veel meer: de – in dit kader mag het – door God gegeven zangstem van Nandi van Beurden bijvoorbeeld; en William Spaaij, die kapelaan Lumens – die zich aangetrokken voelt tot mannen – speelt, maar geen moment terugvalt op een veel te gemakkelijke clichéhomo. Nog twee uitblinkers zijn Suzan Seegers als de heerlijk felle huishoudster Katrien en Raymond Kurvers, die de rollen van pastoor Bonhomme en de plaatselijke notaris magnifiek vertolkt.

▲ **Joes Brauers overtuigt vanaf zijn eerste knullige opkomst als kapelaan Erik Odekerke.** FOTO ROY BEUSKER

> **Het stuk over de honger naar delfstoffen in een uithoek van Nederland is verrassend actueel**

Zij gedijen allemaal uitstekend in dit spektakelstuk. Kijk, daar beent een paard met een wagen erachter over het podium. Hoor, daar komt de koninklijke harmonie Sainte Cécile uit Eijsden – het dorp waar de KRO-televisieserie (1978-1980) met Ko van Dijk, Bruni Heinke en Jo de Meyere in de hoofdrollen bijna een halve eeuw geleden werd opgenomen – aan. Even later volgt een ouderwetse Limburgse processie, op weg naar de kolenmijn die in het verhaal weldra geopend zal worden.

Hoewel het zich ruim een eeuw geleden afspeelt, is het stuk over hoe de honger naar delfstoffen een gebied in een uithoek van Nederland op zijn grondvesten kan laten beven, verbijsterend actueel. De verschillen tussen Oost-Groningen en Zuid-Limburg zijn veel kleiner dan de geografische afstand tussen de twee streken.

Het Zuid-Limburg van een eeuw geleden was nog devoot rooms-katholiek, al groeien bij kapelaan Odekerke meer en meer twijfels over het geloof. Hij wordt daarin gevoerd door zijn engelbewaarder, die al vooruit kan blikken en voorspelt dat de kerken 'over een jaartje of vijftig zullen leeglopen'. Het spelen met de tijd heeft tekstschrijver Breedland ook knap gedaan.

Wat een klasse, wat een spektakel.

– Jeroen Schmale